

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **Český rybářský svaz, z. s.,** místní organizace Žleby, IČO: 18602053,
sídlem Za Lihovarem 506, 285 61 Žleby,

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10,

za účasti: **Junák – český skaut, středisko Doubrava Ronov nad Doubravou, z. s.,**
IČO: 43498167, sídlem U Řeky 533, 538 42 Ronov nad Doubravou,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2025, č. j. MZP/2025/230/82,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23. 10. 2024, č. j. KUPA-18284/2024-9, byla podle § 56 odst. 1 a 2 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v rozhodném znění (dále též „ZOPK“), povolena výjimka ze zákazů pro ropuchu obecnou, vranku obecnou, střevli potoční a skokana štihlého, a to pro účely mimořádné manipulace na vodním díle Pařížov (dále též „VD Pařížov“) v souvislosti s akcí „XXXIV. ročník Odemykání Doubravy“ (5. 4. a 6. 4. 2025). Zároveň byly stanoveny parametry manipulace: max. kóta zadržení vody ve vodní nádrži 315,50 m n. m., min. kóta (po vypuštění vody ze zásobního prostoru) 314,00 m n. m., max. odtok 9 m³/s a max. doba nadlepšování 4 hodiny/den. Na základě odvolání žalobce Ministerstvo životního prostředí rozhodnutím ze dne 7. 2. 2025, č. j. MZP/2025/230/82, zrušilo část výroku rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23. 10. 2024, č. j. KUPA-18284/2024-9, ve vztahu k ropuše obecné, skokanu štihlému a střevli potoční a řízení v této části zastavilo (dospělo k závěru, že intenzita vlivů nedosahuje „škodlivého zásahu“ ve smyslu § 50 odst. 2 ZOPK, a tudíž není důvod vést řízení o výjimce). Ve vztahu k vrance obecné Ministerstvo životního prostředí rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23. 10. 2024, č. j. KUPA-18284/2024-9, doplnilo (výjimka zahrnuje i přemísťování/poškození/ničení vývojových stádií) a ve zbytku potvrdilo.
2. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2025, č. j. MZP/2025/230/82, které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek, podal žalobce žalobu, v níž namítal, že výjimka byla povolena „v zájmu veřejného zdraví“, dle žalobce však „pořádání sportovní akce nelze podřadit pod institut veřejného zdraví“, navíc důvody pro povolení výjimky nebyly „naléhavé“, jak podle názoru žalobce vyžaduje ZOPK. V žádosti o povolení výjimky se navíc žadatel (osoba zúčastněná na řízení) nedovolával zájmu spočívajícího v ochraně, resp. v podpoře „veřejného zdraví“, nýbrž pouze obecně uváděl, že „veřejný zájem spatřuje v umožnění rekreační plavby dle vodního zákona“. Správní orgán prvního stupně tak dle žalobce „nepřípustně rozšířil žádost“, což svědčí o jeho „osobní zainteresovanosti“. Správní orgány se navíc „dostatečně nezabývaly námitkou žalobce, že v daném případě existuje jiné uspokojivé řešení“, žalobce např. „v rámci správního řízení uváděl, že lze akci posunout blíže k zimním měsícům, kdy lze využít přírodních podmínek, např. tání sněhu“. Takové řešení by „významně omezilo negativní vliv na zvláště chráněné druhy“. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že v případě skokana štihlého, střevle potoční a ropuchy obecné nebudou negativní vlivy dosahovat intenzity škodlivého zásahu do přirozeného vývoje ve smyslu § 50 odst. 2 ZOPK. Konkrétně ve vztahu ke skokanu štihlému nebylo podle mínění žalobce „žádným odborným stanoviskem podloženo, že zadržením vody na kótu 315,5 m. n. m. a upuštěním na kótu 314 m. n. m. nedojde ke zničení snůšek skokana štihlého“. Pokud jde o střevli potoční, tak ta se „tře v období od dubna do června“, může tedy „za určitých okolností dojít ke splavení i vývojových stádií střevle potoční“ (ve vztahu k ropuše obecné žalobce nic konkrétního neuvedl). Žalobce navíc poukázal na to, že nejen jednorázové nadlepšení průtoku (které žalobce popisuje jako „spuštění povodňové vlny“), ale i „plácání pádly do vody a výskot přítomných vodáků“ působí rušivě a zasahuje tak nedovoleně do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně

rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky,¹ teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Vyjádřila současně pochybnost o tom, zda vůbec mělo být řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, vedeno, když manipulace s vodní hladinou VD Pařížov je povolena v manipulačním řádu. Pokud měly dotčené subjekty či orgány státní správy jakékoliv připomínky, měly je uplatnit ve vodoprávním řízení. Namítla též, že žalobce do řeky dne 22. 3. 2025 vysadil 551 kg kapra, dne 12. 4. 2025 758 kg kapra a 154 kg amura a dne 29. 9. 2025 pak 1000 kg tlouště. Jedná se o druhy ryb, které by neměly být do řeky vysazovány, současně tyto ryby významně zvyšují predáční tlak na populaci chráněných druhů.

II.

5. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Předně soud připomíná, že řízení před správními soudy je ovládáno přísnou dispoziční zásadou, která se projevuje mimo jiné tím, že je soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu oprávněn přezkoumávat napadené výroky správního rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, z novějších rozhodnutí pak např. rozsudky ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Afs 3/2015 – 29, ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019 – 38, bod 10, či ze dne 4. 4. 2024, č. j. 5 Afs 20/2023–31, bod 34).
7. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě

¹ Jak mnohokrát uvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019–34, bod 10, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018–31, bod 34, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019–49, bod 15, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45), „je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů“ a „správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací“. Samotná „vyjádření správního orgánu k žalobě jsou zpravidla pouze určitá vodítka pro rozhodující správní soud, ale přezkum zůstává zaměřen na samotné rozhodnutí. Jelikož soudy přezkoumávají správní rozhodnutí v rámci žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), je zohlednění vyjádření správního orgánu vhodnou, ale nikoli nutnou, částí odůvodnění rozsudku“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015–27, bod 49).

vady napadeného správního rozhodnutí. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobce advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78). V odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 7. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017–31, č. 3733/2018 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že ve lhůtě pro podání žaloby musí uplatnit žalobce alespoň jeden žalobní bod, aby jeho žaloba byla projednatelná, jinak má být odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s. O další žalobní body lze podanou žalobu rozšířit jen ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). K žalobním bodům uplatněným po uplynutí lhůty pro podání žaloby soud nesmí přihlídnout. Takto upravená koncentrace řízení není samoučelná. Jejím smyslem je postavit najisto rozsah důvodů, na jejichž základě bude soud přezkoumávat napadené rozhodnutí, čímž má být zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlosti řízení. Současně platí, že prostřednictvím následného „doplňování“ žaloby nelze *„do věci přinášet nic zásadně nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí. V opačném případě by totiž byl naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření o další žalobní bod“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 7 As 10/2013–30). I kdyby žalobce tvrdil, že v žalobě uplatnil námitky jen v obecné rovině a doplňujícími podáními je jen rozvedl a konkretizoval, musel by toto doplnění učinit ve zmíněné zákonné lhůtě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Jak totiž výstižně v minulosti konstatoval desátý senát Nejvyššího správního soudu, *„uplatnění obecné žalobní námitky není otevřením bezedné nádoby možných pochybení správního orgánu, ze kterých žalobce může libovolně vytahovat další a další konkrétní námitky až do rozhodnutí soudu, ale pouze zastřešující typovou kvalifikací konkrétních námitek, které nicméně žalobce musí uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 100/2017–91, bod 21).

8. Pokud jde o náležitosti žalobních bodů, Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004–52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92–5). Nepostačí proto, vytyká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytyká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylicít, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005–57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 8 Azs 52/2005–56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004–42).
9. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou

je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran. Jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany (viz tamtéž). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42). Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely [již vůbec pak správním soudům nepřísluší vyhledávat vady správního rozhodnutí, aniž by tyto byly výslovně namítány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 101/2015–32, či rozsudek téhož soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 2 As 218/2015–6)]. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015–20, konstatoval, že „soud ... v žádném případě není povinen žalobní body domýšlet, fantazijně o nich spekulovat, resp. konstruovat namísto žalobce všechny možné zásahy do jeho veřejných subjektivních práv, jinak by porušil dispoziční zásadu, podle níž má žalobce ve svých rukou určit, proti čemu a proč žalobu podává, a tím i závazně vymezit rozsah, v němž se má soud věcí zabývat“. Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručně pojaté odůvodnění soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012–21).

10. Soud tedy shrnuje, že míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobce v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobce na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018–36, bod 20).
11. Současně platí, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13), případně i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68)]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok jeho rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS

2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016–61, body 42 a 44, a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018–25, bod 18).

12. Lze tedy shrnout, že (jak výstižně konstatoval Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 272/2020–81, bod 26) „*obecně není dána povinnost soudu posoudit všechny námitky vznesené v řízení a ty obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl přednášené argumentace a vypořádat se s ní*“. Současné platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto bude soud tam, kde se se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkazovat, event. je stručně shrne. Soud přitom není povinen hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013–128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014–88), resp. soud není povinen vše znovu převyprávět „*vlastními slovy*“ (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20).
13. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu dodat i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není ani Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazio Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke zvláštnostem řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47). Takovou „specializovanou oblastí práva“ je nepochybně i oblast ochrany přírody.
14. Žalovaný na 9 stranách žalobou napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil své závěry, přičemž proti argumentaci žalovaného žalobce v žalobě postavil obdobné námitky jako v odvolání (s nimiž se žalovaný řádně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí),² aniž by předložil konkrétní relevantní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného [za žalobní (či kasační) námitku nelze i dle Nejvyššího správního soudu „*rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů*“ správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50)].

² Na tomto místě je vhodné připomenout, že uvedení konkrétních žalobních námitek [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] zásadně nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), než které je předmětem přezkumu soudem [rozhodnutí žalovaného - k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, rozsudek téhož soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, oba dostupné na www.nssoud.cz; tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti - viz usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07].

Soud proto odkazuje na odůvodnění správních orgánů (která tvoří materiálně jeden celek) a k věci dodává následující:

15. Podle § 56 odst. 1 ZOPK výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah, orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. V pochybnostech o škodlivosti zamýšleného zásahu lze požádat o poskytnutí předběžné informace podle správního řádu.
16. Podle § 56 odst. 2 písm. c) ZOPK výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů lze povolit v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí.
17. Podle § 2 odst. 1 zák. č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, je veřejným zdravím zdravotní stav obyvatelstva a jeho skupin. Tento zdravotní stav je určován souhrnem přírodních, životních a pracovních podmínek a způsobem života. V zájmu veřejného zdraví jsou proto nepochybně aktivity podporující zdravý životní styl, který zahrnuje nejen vyváženou stravu, ale též pravidelný pohyb (nejlépe v přírodě), dostatečný odpočinek a psychickou pohodu.
18. Odemykání Doubravy je nekomerční (není pořádána primárně za účelem dosažení zisku ze strany pořadatelů) vodácká akce pořádaná dlouhodobě místním skautským střediskem, účastní se jí stovky až tisíce osob z celé republiky, včetně dětí a mládeže. Podstatou akce je aktivní pohyb v přírodě, který má všeobecně uznáný přínos pro fyzické i duševní zdraví. Akce má též pozitivní dopady na sociální zdraví, neboť při ní dochází k posilování sociálních vazeb, komunitní soudržnosti a je i nástrojem prevence sociálně patologických jevů u mládeže. Uskutečnění předmětné akce je tedy nepochybně v zájmu veřejného zdraví. Zcela správně tedy správní orgány výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů povolily „v zájmu veřejného zdraví“.
19. Z § 56 odst. 2 písm. c) ZOPK je pak zřejmé, že v případě, že je výjimka povolována „v zájmu veřejného zdraví“, není třeba zkoumat, zda je tento konkrétní veřejný zájem „naléhavý“. Podmínka „naléhavosti“ se týká jiných důvodů - např. sociálních či ekonomických. Předmět žádosti zůstal po celé řízení shodný (žádost o výjimku pro konkrétní vodáckou akci), správní orgány nijak předmět žádosti „nerozšiřovaly“. Správní orgány jsou – mimo jiné – povinny ex officio zkoumat, zda jiný veřejný zájem převažuje v daném konkrétním případě nad zájmem ochrany přírody, správní orgány nejsou vázány právním závěry žadatele obsaženými v žádosti o výjimku. Od žadatele odchylné právní posouzení skutečností obsažených v žádosti ze strany správních orgánů proto nelze považovat za „nepřípustné rozšiřování žádosti“.
20. Posunutí akce do období blíže zimě, tedy do měsíců leden–březen, není reálnou, uspokojivou ani bezpečnou alternativou, a proto nesplňuje požadavky na „jiné uspokojivé

řešení“ ve smyslu § 56 ZOPK. Zimní a raně jarní měsíce mají nejnižší průtoky v roce. Z obsahu spisu plyne, že přirozené průtoky Doubravy v zimních měsících jsou nízké až minimální, hladina VD Pařížov bývá v zimě stabilizována, průtoky se téměř nemění a přirozené nárůsty jsou vzácné, krátké a nepředvídatelné (závislé na oblevách nebo epizodních srážkách). Pokud by se vodácká akce měla konat v zimě bez manipulace, nebyla by řeka sjízdná. Pokud by se měla konat s manipulací, jde o stejný zásah jako v dubnu – tedy nejde o alternativu, jen o jiné datum. V období blíže zimě navíc existuje reálné riziko zamrznutí toku, led a kry pak představují objektivní bezpečnostní překážku. Posun do zimních měsíců tedy není bezpečný ani pro organizátory, ani pro účastníky (led komplikuje plavbu, je zde zvýšené riziko zranění, hypotermie apod.). Akci je nutno plánovat se značným časovým předstihem a nelze ji vázat na „náhodné oblevy“, které nejsou předvídatelné, a proto na takovouto nepředvídatelnou událost nelze vázat masovou veřejnou akci. Vodáckou akci je třeba zajistit v reálně plánovatelných podmínkách, nikoli spoléhat na nepředvídatelné povětrnostní a hydrologické jevy. Alternativa musí být reálně dostupná a proveditelná, nikoli hypotetická. Navíc posun do zimy by nevedl ke snížení dopadů na chráněné druhy, nejde o méně škodlivou variantu, v zimě se vranka nepřestává vyskytovat, manipulace by i v zimě znamenala stejný zásah jako na počátku dubna (zásah do prostředí). Posun akce do zimy nevede k minimalizaci zásahu. Lze tedy shrnout, že zimní alternativa je více riziková pro lidi, ne méně riziková pro živočichy a současně organizačně neproveditelná. Proto nejde o „jiné uspokojivé řešení“ ve smyslu § 56 ZOPK (alternativa musí být rovnocenná, proveditelná a méně škodlivá, správní orgány nejsou povinny zkoumat alternativy, které nejsou reálně možné). Neexistuje žádný odborný podklad, který by prokazoval, že zimní termín je ekologicky vhodnější a dopady na vranku by byly menší.

21. Vytknout nelze nic ani závěrům správních orgánů týkajících se skokana štíhlého, resp. není důvodná námitka žalobce, že závěr o bezpečnosti kót 315,50 (kóta zadržení vody) /314 (kóta upuštění) m n. m. není podložen odborným stanoviskem. Správní orgány vycházely z odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (dále též „AOPK“) ze dne 30. 5. 2022, č. j. 1878/VC/22-2. Toto stanovisko obsahuje kompletní zoologický průzkum, vyhodnocení biotopů obojživelníků, dokumentaci skutečného rozsahu rozlivů při tehdejší manipulaci (zadržení vody na kótu 317,80 m n. m.), identifikaci příčiny zničení snůšek skokana štíhlého v roce 2022. AOPK tedy poskytla přímý odborný podklad, na jehož základě správní orgány posoudily, co bylo příčinou zničení snůšek a co je nutné změnit, aby se situace neopakovala. AOPK uvedla, že zničení snůšek v roce 2022 způsobila výrazně vyšší hladina a vznik dočasných mělkých rozlivů na konci vzduť, jež se při kótě 317,80 m n. m. vytvořily, ale byly po 40 dnech náhle odčerpány. Toto zjištění je přímým odborným závěrem: nešlo o samotnou manipulaci jako takovou, ale o kombinaci vysoké kóty a příliš dlouhé doby nadlepení, což vytvořilo lákavé, dočasné, ale ekologicky nebezpečné prostředí pro kladení snůšek. Závěr o bezpečnosti nové kóty 315,5/314 m n. m. je logickou aplikací odborného stanoviska AOPK. Správní orgány nepotřebují nové odborné stanovisko pokaždé, kdy jen změní parametry manipulace. Postačí řádně odůvodnit, proč vyšší kóta byla problémem, a proč nižší kóta už problém nepředstavuje. A právě to správní orgány učinily. Správní orgány v odůvodnění popsaly, že při zadržení vody na kótě 317,80 m n. m. se rozlivy vytvářely, při zadržení vody na kótě 315,50 m n. m. se nevytvářejí, protože se jedná o běžnou provozní hladinu nádrže, která nezatopí rovinaté koncové partie vzduť, kde se skokani v r. 2022 objevili. Nejedná se o žádnou spekulaci, ale o logickou úvahu založenou na objektivních informacích (stanovisko AOPK, technické parametry vodní nádrže apod.). To, že se jednalo o úvahu správnou, potvrdil ostatně i sám žalobce při jednání dne 28. 1.

2026, když uvedl, že po předmětné akci nedošlo ke vzniku rozlivů na konci vzdutí a ani ke zničení snůšek skokana štihlého. Soud tedy shrnuje, že závěr správních orgánů nebyl nepřezkoumatelný, správní orgány měly k dispozici odborné stanovisko AOPK, identifikovaly přesnou příčinu zničení snůšek v r. 2022, nastavily ochranné parametry, které tuto příčinu odstraňují, logicky a odborně odůvodnily, proč nižší kóta rozlivy nevyvolá, a proč tedy nemůže dojít ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje skokana štihlého. Opak žalobce neprokázal.

22. Nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že za „*určitých okolností*“ může mimořádná manipulace vést ke splavení vývojových stádií střevle potoční, a proto řízení podle § 56 ZOPK mělo být vedeno i ohledně tohoto druhu. Předně střevle potoční se v době konání akce (5.–6. dubna) obvykle v podmínkách řeky Doubravy ještě netře – její vývojová stadia v této době typicky neexistují. Střevle potoční (*Phoxinus phoxinus*) se v podmínkách střední Evropy typicky tře od konce dubna, nejčastěji v květnu s přesahem do června (v české literatuře a rybářské praxi se uvádí hlavní období tření střevlí od května do července), nikoliv na začátku dubna. Tento údaj je obecně známý ichtyologický fakt. Čas tření je podmíněn teplotou vody – optimálně kolem 12 °C a více. Této teploty Doubrava na začátku dubna nedosahuje. Doubrava nad přehradou i pod ní protéká v nadmořské výšce kolem 450–500 m n. m. Vzhledem k chladnějšímu klimatu Železných hor bývá voda na začátku dubna po tání sněhu a jarních mrazech ještě velmi studená (často jen 4–7 °C), a i když je slunečný den, řeka má velkou značnou teplotní setrvačnost. K dosažení potřebných 10 °C obvykle dochází až v průběhu května nebo června. V této oblasti je začátek dubna biologicky stále spíše „předjaří“. Ryby se v této době teprve začínají stahovat z hlubších zimovišť na mělčiny a proudnější úseky. Pokud je extrémně teplé jaro, může k pokusům o tření dojít koncem dubna v nížinných tocích.
23. Výše uvedené notoriety potvrzuje i stanovisko AOPK, které nikde neuvádí možnost tření střevle v období kolem 5.–6. dubna, a naopak uvádí jiné ekologické faktory jako určující. AOPK jasně uvedla, že střevle potoční byla zjištěna v nízkých početnostech, přičemž hlavním limitem její populace není mimořádná manipulace, ale nedostatek úkrytů a nevhodné biotopové podmínky. Pokud se střevle v této době ještě netře, nemohou existovat ani její jikry, ani její raná vývojová stadia, která by mohla být „splavena“. Ani odborné stanovisko AOPK z roku 2022 nespojuje zásah s ohrožením vývojových stádií střevle potoční – naopak uvádí jiné limity druhu – její početnost limituje nedostatek úkrytů, nikoliv mimořádné odtokové epizody. V roce 2022 AOPK neidentifikovala žádné konkrétní škodlivé dopady mimořádné manipulace na střevli. K zásahu v roce 2022 AOPK uvedla toliko to, že může dojít ke splavení části jedinců, avšak zásadní populační dopad nebyl nikdy prokázán, přičemž důvodem poklesu v jednom profilu byla spíše biotopová degradace (nedostatek příbřežních úkrytů, zastínění). Tedy ani na základě extrémnější manipulace v roce 2022 nebyl identifikován zásah do vývojových stádií střevle. Tím spíše nelze takový zásah předpokládat v roce 2025, kdy se manipulace provádí v podstatně mírnější podobě (315,50/314 m n. m., max. 4 hod., max. 9 m³/s). Splavení dospělých jedinců nelze považovat za zásah do vývojových stádií (a už vůbec ne „škodlivý zásah“ podle § 50 odst. 2 ZOPK). Je třeba zásadně odlišovat splavení dospělých jedinců (může nastat u řady druhů při vyšších průtocích během roku) od splavení jiker či larev a od škodlivého zásahu do vývoje, který by zakládal nutnost vést řízení podle § 56 ZOPK. Splavení části již odrostlých nebo dospělých jedinců střevle potoční není intenzitou takového charakteru, aby naplňovalo definici škodlivého zásahu do přirozeného vývoje ve smyslu § 50 odst. 2 ZOPK. I kdyby tedy ke

splavení dospělých jedinců došlo, nejde o zásah do „přirozeného vývoje“, ale o jednorázovou změnu prostorového rozmístění, která není způsobila poškodit populaci. Soud tedy uzavírá, že žalobní námitka, že při mimořádné manipulaci v termínu 5.–6. 4. 2025 může dojít ke splavení vývojových stádií střevle potoční, je nedůvodná. Správní orgány správně uzavřely, že u střevle potoční není dán škodlivý zásah do přirozeného vývoje, a nebyl tudíž důvod vést řízení o výjimce podle § 56 ZOPK.

24. Ve vztahu k ropuše obecné nebyly žádné negativní vlivy správními orgány ani AOPK identifikovány a žalobce v žalobě taktéž žádné nezmiňuje, resp. nepředložil žádnou argumentaci konkurující argumentaci správních orgánů, soud se tudíž nemá s čím vypořádávat.
25. Jednorázové krátkodobé „nadlepšení“ hladiny kvůli vodácké akci není samo o sobě (automaticky) „rušením“ ve smyslu § 50 odst. 2 ZOPK (a tedy důvodem pro výjimku dle § 56 ZOPK). Rušením se stává jen tehdy, pokud konkrétní parametry zásahu (intenzita, doba, termín vůči biologii druhu, místo, biotop) vedou ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje dotčených zvláště chráněných druhů. Nadlepšení hladiny pro vodáckou akci nelze též bez dalšího označit za „*umělou povodeň*“. V posuzované věci bylo krátké, řízené, s minimální amplitudou, pod hladinami prvního stupně povodňové aktivity a menší než následné přirozené zvýšení průtoků. Jelikož parametry manipulace s vodním dílem byly jasně stanoveny, nebylo nezbytné k posouzení dopadů této manipulace provádět dokazování žalobcem předloženými fotografiemi.
26. Nelze ovšem souhlasit s osobou zúčastněnou na řízení, že povolení vydané ve vodoprávním řízení podle zákona o vodách (zák. č. 254/2001 Sb.) nahrazuje režim druhové ochrany podle ZOPK. Skutečnost, že činnost je vodoprávně povolena, ještě neznamená, že nezasahuje do hodnot chráněných ZOPK (a tudíž že by nebyla potřebná výjimka). Předměty právní úpravy ZOPK a zák. č. 254/2001 Sb. jsou odlišné. Pokud zamýšlená činnost naplňuje zákonné znaky škodlivého zásahu do zvláště chráněných druhů (§ 50 odst. 2 ZOPK), pak je samostatně třeba postupovat i podle § 56 ZOPK. Obdobně pokud osobou zúčastněnou na řízení zmíněné zarybnění (např. vysazení predátorů či nepůvodních/nevhodných druhů v nevhodný čas a v nevhodných místech) reálně povede ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů (např. ke zvýšením predatorního tlaku na jejich vývojová stadia či jedince, k vytlačení z biotopu apod.),³ může představovat porušení zákazu obsaženého v § 50 odst. 2 ZOPK („škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje...“).

³ V případě (osobou zúčastněnou na řízení zmiňované) násadě 1 309 kg kapra, 154 kg amura a 1 000 kg tloušť do řeky Doubravy nelze vyloučit zvýšení přímého i nepřímého tlaku na druhy vázané na chladné, proudné a strukturálně pestré úseky – zejména střevli potoční (*Phoxinus phoxinus*, ZCHD, „ohrožený“) a vranksu obecnou (*Cottus gobio*, ZCHD). Tloušť je oportunní všežravec, u větších jedinců je doložena predace malých ryb, jiker a obojživelníků, může představovat přímé riziko pro střevli a pro vajíčka/pulce ropuch. Kapr jako bentofág může konzumovat rybí jikry a jeho bioturbace (zvíření sedimentu, redukce makrofyty) zhoršuje průhlednost a snižuje úkryty juvenilům ryb i pulcům. Amur jako herbivor dále redukuje vegetační kryt, čímž sekundárně zvyšuje predovatelnost citlivých životních stádií. V součtu (kumulativní efekt) tak nelze vyloučit zhoršení podmínek pro reprodukci a přežívání chráněných druhů v nejcitlivějších úsecích řeky a obdobích roku (tření střevle/vranky, snůšky a metamorfóza obojživelníků). Proto např. vysazení v rámci PR Údolí Doubravy a v bezprostředně navazujících proudných úsecích může být z hlediska některých zvláště chráněných druhů problematické [mimo tato místa pak lze uvažovat o snížených biomasách, s vynecháním větších tloušť, s časovým omezením mimo období tření a vývoje pulců, a se základním monitoringem (např. evidence snůšek, monitoring průhlednosti vody, vegetačního krytu apod.) a následnou adaptivní úpravou násad dle učiněných zjištění].

Pak je taková činnost přípustná jen s výjimkou podle § 56 ZOPK (a u druhů chráněných právem EU navíc jen při splnění důvodů v § 56 odst. 2 56 ZOPK, bez jiné uspokojivé alternativy a bez ohrožení příznivého stavu druhu). Zákon o rybářství (zák. č. 99/2004 Sb.) upravuje, mimo jiné, hospodaření v rybářských revírech (plánovitý chov, lov, zarybňování). Výslovně však říká (§ 1 odst. 2), že tím není dotčena ochrana ryb a vodních organismů podle zvláštních předpisů – mimo jiné ZOPK. Jinými slovy rybářské oprávnění či zarybňovací plán (podobně jako manipulační řád VD Pařížov) není „bianco výjimka“ z druhové ochrany. ZOPK chrání jedince a vývojová stadia zvláště chráněných živočichů a zakazuje mj. jejich rušení, poškozování, usmrcování nebo škodlivé zasahování do vývoje (§ 50 odst. 2). Pokud záměr reálně takový zákaz může porušit, musí odpovědná osoba před jeho realizací požádat o výjimku podle § 56 ZOPK, bez ohledu na rybářské předpisy. Soud souhlasí s osobou zúčastněnou na řízení, že vysazení dravých ryb v množství, které reálně zvýší mortalitu jedinců nebo vývojových stadií zvláště chráněných druhů (např. ryb, obojživelníků apod.) nad běžnou únosnou míru, může představovat škodlivý zásah dle § 50 odst. 2 56 ZOPK.

27. Důvodné nejsou ani další námitky žalobce. Splouvání Doubravy je dlouhodobě probíhající a běžnou rekreační aktivitou, která na dotčeném úseku probíhá řadu let, přičemž populace chráněných druhů zde dlouhodobě setrvávají. Ani v roce 2022 nebyl zaznamenán žádný negativní dopad na chráněné druhy, který by spočíval v samotném pohybu osob či lodí na toku. Odborné podklady přisoudily veškeré relevantní vlivy výlučně hydrologickým účinkům manipulace, nikoli přítomnosti vodáků. Vodáci se pohybují v hlavní proudnici, zatímco dotčené druhy využívají pro tření či vývojová stadia specifické mikrohabitaty, které nejsou pohybem lodí dotčeny. U střeve potoční navíc platí, že se v místních podmínkách tře až od konce dubna do června, tedy nikoli v době konání akce (5.–6. 4.), což znamená, že žádná její vývojová stadia nemohou být splouváním dotčena. U vranky obecné AOPK potvrdila, že její třecí biotopy jsou situovány v horninových úkrytech pod kameny a v dutinách, tedy evidentně mimo kontakt s pohybem lodí. Ani u obojživelníků nebyl zjištěn jakýkoli rušivý vliv pohybu vodáků. Žalobce nepředložil žádný odborný doklad, který by prokazoval, že pohyb vodáků představuje škodlivý zásah do přirozeného vývoje dotčených druhů. Jeho argumentace je hypotetická, zatímco správní orgány vycházely z posouzení odborného orgánu ochrany přírody (AOPK) a z místní znalosti hydrologických i ekologických poměrů. Soud opět shrnuje, že pohyb vodáků na dotčeném úseku Doubravy je běžnou a dlouhodobou aktivitou, druhy jsou na něj adaptovány, místní populace chráněných druhů (včetně vranky a střeve) se zde stále vyskytují a ani AOPK nikdy neshledala, že by samotné splouvání mělo škodlivý dopad na tyto populace. Pohyb vodáků na řece Doubravě nepředstavuje rušení ve smyslu § 50 odst. 2 ZOPK. Tato aktivita nezasahuje do vývojových stadií ani do přirozeného vývoje dotčených druhů, nepoškozují jejich biotopy a odborné stanovisko AOPK ani správní orgány neidentifikovaly žádné negativní účinky spojené se samotným splouváním. Vlivy spojené s pohybem vodáků nepřekračují běžnou míru zátěže a nejsou způsobilé ovlivnit reprodukci, přežití ani populační stabilitu chráněných druhů.
28. Soud tedy uzavírá, že cíl identifikovaný správními orgány – **veřejné zdraví** – je legitimní. Akce je nekomerční, veřejná a dlouhodobá, s přínosem pro fyzickou i duševní kondici obyvatel včetně dětí a mládeže. Naléhavost u tohoto důvodu zákon nevyžaduje. Krátkodobé a parametricky limitované nadlepení (max. 315,50/314 m, 9 m³/s, 4 h/den) je způsobilé zajistit sjízdnost řeky (při nižších hodnotách průtoku by řeka sjízdná nebyla) a zároveň minimalizuje zásah oproti roku 2022 (kdy byla kóta 317,80 m n. m. a vznikaly rozlivy).

AOPK neidentifikovala populačně významné dopady na vranku ani při intenzivnější manipulaci v r. 2022. Nový režim nevyvolává rozlivy na konci vzduší, což odstraňuje dříve zjištěný mechanismus ohrožení snůšek skokana. Střevle se v místních podmínkách netře v době konání akce, pohyb vodáků je běžná zátěž bez doloženého škodlivého účinku, naproti tomu přínos akce pro veřejné zdraví je konkrétní, reálný a doložený. Zimní termín není reálný ani bezpečný, přirozené průtoky jsou nepředvídatelné a tzv. nulová varianta neguje účel záměru (bez nadlepšení nelze zaručit sjízdnost řeky). Vodní nádrž je významné veřejné dílo, jehož výstavba byla financována z veřejných prostředků. Právní řád počítá s víceúčelovým a hospodárným využíváním vod ve veřejném zájmu (ochrana před povodněmi, zajištění průtoků, energetika, rekreace aj.). VD Pařížov proto má, je-li to objektivně možné a zákon to dovoluje, sloužit co nejširší veřejnosti, a ne pouze úzké skupině osob. Závěry specializovaných orgánů státní správy tedy nelze považovat za exces, který by soud byl nucen korigovat (při povolování výjimky se správní orgány pohybovaly v mezích stanovených právním řádem a soud není oprávněn jejich logickou, řádně podloženou a odůvodněnou odbornou úvahu nahradit úvahou vlastní).

III.

29. Jelikož základní žalobní námitky nebyly důvodné, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
30. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Osoba zúčastněná na řízení se práva na náhradu nákladů řízení vzdala, ani ona tudíž nemá na jejich náhradu právo (výrok III).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 4. února 2026

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu